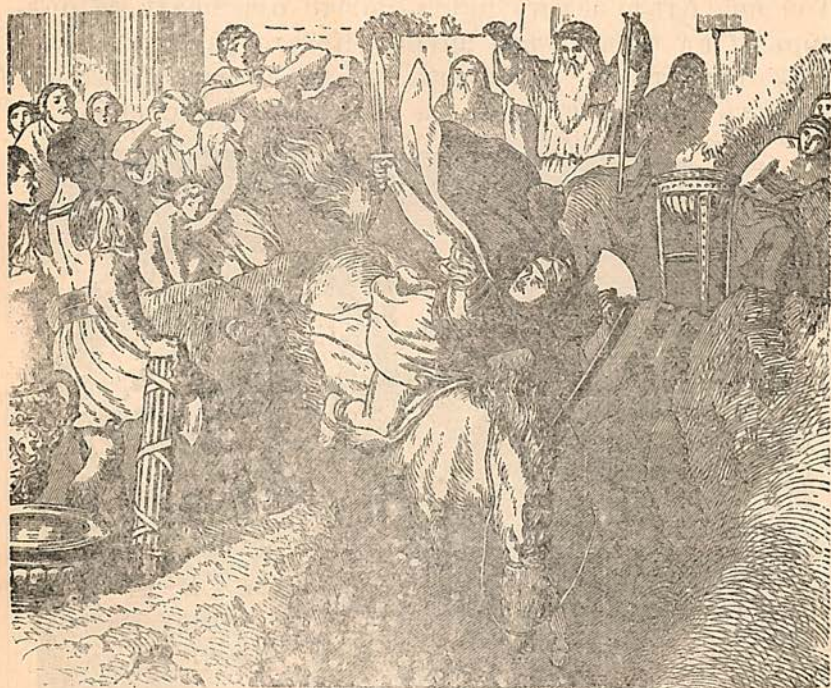

ДОБРОВОЛНАТА СМЪРТЪ НА ЕДИНЪ РИМСКИ МЛАДЕЖЪ.

Годината 362 прѣди Рождество Христово е била най-страшна и опасна за града Римъ. Земята се *тръсела* (друсала) много силно и отъ това тръсенъе всичко се поваляло на сръдъ площада. Тамъ наблизю имало единъ дълбокъ долъ и се опитали да го засипѣхтъ — но напраздно. Хората захванжли да се боѣхтъ отъ *подземнитѣ* богове и си мислѣли, че ще загине цѣлия градъ.

Запитали тогава свещеника, какво да се прави. А той отговорилъ: „Подземнитѣ богове сж много гнѣвливи — има само едно сръдство, за да се утѣши тѣхната ярость. Трѣбва въ тази пропастъ (долъ) да се хвърли туй, което е най-мило и най-важно за Римъ. Жертвата ще умири гнѣва на боговетѣ, града ще бжде спасенъ и ще остане славенъ за дълги врѣмена“.